

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 100/04-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť J. S., bytom B., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 12, čl. 14, čl. 16, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky zo 6. septembra 2002 v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 290/98 v spojení s postupom a rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 10. apríla 2003 v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 16/03, 9 Co 69/03 a listom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VI/2 Pz 460/03 z 29. januára 2004, za účasti Okresného súdu Nové Zámky, Krajského súdu v Nitre, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2004 doručená sťažnosť J. S., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 12, čl. 14, čl. 16, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) zo 6. septembra 2002 v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 290/98 v spojení s postupom a rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) z 10. apríla 2003 v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 16/03, 9 Co 69/03 a listom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) sp. zn. VI/2 Pz 460/03 z 29. januára 2004.

Sťažovateľ namieta, že označené postupy a rozsudky všeobecných súdov sú *„v rozpore s ľudskými právami a slobodami a rozsudkom boli hrubo porušené moje vlastnícke práva, ktoré som nadobudol dedením“*. Citovanými rozsudkami všeobecných súdov bolo zrušené podielové spoluvlastníctvo sťažovateľa (ako účastníka konania v procesnom postavení „odporcu“) a navrhovateľky k nehnuteľnosti v katastrálnom území Š. s tým, že predmetná nehnuteľnosť bola prikázaná do výlučného vlastníctva navrhovateľky, ktorej súd zároveň uložil zaplatiť sťažovateľovi z dôvodu vyporiadania polovicu jej všeobecnej ceny určenej na základe znaleckého posudku. Podľa sťažovateľa bol postup zákonnej sudkyne, ktorá prejednávala a rozhodovala túto vec na okresnom súde, tendenčný a svoju zaujatosť voči jeho osobe si aj sama priznala. Podobne konal i odvolací súd, a to *„pravdepodobne z dôvodov solidarity alebo na niečí príkaz, pravdepodobne právneho zástupcu navrhovateľky“*. Rozsudku okresného súdu sťažovateľ vyčíta viaceré nepresnosti a označuje ho za zavádzajúci. Podobnými nedostatkami sa podľa neho vyznačuje aj odvolací rozsudok. Vo vzťahu k listu generálnej prokuratúry sp. zn. VI/2 Pz 460/03 z 29. januára 2004 sťažovateľ uvádza, že neakceptovanie podnetu na podanie

mimoriadneho dovolania, ktorý podal proti napadnutým rozhodnutiam všeobecných súdov, bolo neoprávnené, pretože poverená prokurátorka *„vec preskúmala na základe pochybných uznesení a rozhodnutí oboch súdov. Mám dojem, že mojimi podnetmi, sťažnosťami a odvolaniami sa vôbec nezaoberala. Rozhodla iba na základe byrokratického absolutizmu oboch súdov“*.

Na základe uvedeného sa sťažovateľ domáha *„ochrany vlastníckych práv, ktoré mi boli oboma súdmi i GP protiprávnym konaním odňaté a preto žiadam, sa domáham spravodlivého zadosťučinenia cestou ústavného súdu, nápravy škody spôsobenej konaním súdov, majetkovej škody, či iných škôd, ktoré sa vyskytli v tomto spore“*.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ústavy (s účinnosťou od 1. januára 2002) oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nespĺnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Lehota na podanie sťažnosti nie je však časovo neobmedzená, pretože podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok na prijatie sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené porušenie základného práva sťažovateľa,

pričom jej zmeškanie nemožno odpustiť. Jej nedodržanie predstavuje dôvod na odmietnutie sťažnosti pre jej oneskorenosť.

1. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že k porušeniu označených práv sťažovateľa malo dôjsť predovšetkým postupom a rozsudkom okresného súdu zo 6. septembra 2002 v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 290/98 v spojení s postupom a rozsudkom krajského súdu z 10. apríla 2003 v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 16/03, 9 Co 69/03, ktoré bolo právoplatne skončené 10. apríla 2003. Túto skutočnosť ústavný súd zistil na okresnom súde 29. marca 2004. Keďže sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená až 24. marca 2004, nemal ústavný súd inú možnosť, než ju vo vzťahu k postupom a rozsudkom označených všeobecných súdov po predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej oneskorenosť.

2. Sťažovateľ vidí porušenie svojich základných práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 12, čl. 14, čl. 16, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru tiež v tom, že generálna prokuratúra listom sp. zn. VI/2 Pz 460/03 z 29. januára 2004, ktorý mu bol doručený 18. februára 2004, nevyhovela jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania proti napadnutým rozsudkom.

Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd v súlade so svojou rozhodovacou činnosťou (I. ÚS 66/98, II. ÚS 201/03) takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že na akceptovanie, resp. vyhovie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nie je právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho akceptovanie a generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 14/04).

Aj z doterajšej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu možno vyvodiť, že pod ochranu dohovoru nespadá konanie o mimoriadnom dovolaní. Toto konanie treba odlišovať od konania o dovolaní podľa tretej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku, ktorého podstata spočíva v tom, že oprávnením na jeho začatie disponuje za podmienok uvedených v zákone priamo účastník konania, pričom toto jeho oprávnenie musí byť vyčerpané pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (mutatis mutandis I. ÚS 5/02, A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru).

Z tohto dôvodu generálny prokurátor nemohol neakceptovaním podnetu sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania spôsobiť namietané porušenie jeho práv.

Vzhľadom na to ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2003